

[Citát: J. L. Hromádka, Cesty českých evangelíků]

4.5.67

Před 33 roky formuloval J. L. Hromádka leccos o tehdejší situaci, co padne jak ulité na dnešek. Píše v *Cestách českých evangelíků* na str. 8:

„Jsme odsunováni na okraj duševního i veřejného proudění svého lidu a nezdá se, že bychom mu účinně udávali směr. Proud spíše strhuje nás, jsme unášeni bez vesel a bez kormidla...“; a na str. 13-14: „Uvědomili jsme si živě, co nám ten onen evangelický vůdce už před válkou důrazně povídal, že česká duše se podstatně změnila a že naše poselství jí není srozumitelné.“ – Je příznačné, že tehdy J.L.H. přesně viděl i slabost Jednoty také v tom, že „nezvládla před Bílou horou všech otázek, které musí řešit každá církev, chce-li nést odpovědnost za sebe i za okolní svět.“ Zejména pak zdůrazňoval, že „Bratří se dlouho vyvíjeli, nenesouce bezprostředně na sobě odpovědnosti za veřejné a politické osudy své země“ (str. 75-6). Není právě tohle jednou z hlavních slabostí našich? A ovšem taková odpovědnost nespočívá v souhlasu s tím, co tu je i tak. Proto se i dnes (a právě dnes) musíme ptát spolu s Hromádkou (str. 18): „S jakými pokyny pošlem údy své církve do světa, do občanského povolání, do mravních, kulturních, politických a sociálních zápasů?“ Zvláště jestliže i dnes (a právě dnes) „žijeme v neprůhledné, bezútěšné spleti omylů a chyb politických, hospodářských, vědeckých, rodinných“ (str. 12).